

Estapé respon

Ja jutjarem els polítics amb les eleccions

Fabián Estapé

—**Professor Estapé, com us expliquem que Fèlix Millet, una persona condecorada amb la Clau de Barcelona, el títol de Senyor de Barcelona i la Creu de Sant Jordi, resulti ser un estafador d'alta volada?**

—A mi no m'estranya gens, sabent que paga la quota de la FAES d'Aznar. I si li donen tantes medalles deu ser perquè hi ha massa generositat i poca vista.

—**I com és que ningú no havia pogut ni un dit per denunciar irregularitats, si hi havia informes que alertaven el govern català de moviments sospitosos?**

—Perquè l'únic que ha funcionat és la fiscalia anticorrupció. Pel que fa a la Generalitat, caldria saber com els van advertir i amb quines proves. Abans d'acusar el govern, caldrà saber si efectivament les proves eren convincents.

—**La Generalitat ha de reconsiderar la manera com concedeix distincions?**

—És la segona relliscada. La primera fou la d'Enric Marco, que suposadament va sobreviure a un camp de concentració nazi. Ara, aquest va tornar la Creu abans no li ho demanessin. I el senyor —entre cometes— Millet, no l'ha tornada encara. I la senyora Mariona Carulla, com pot ser secretària d'aquest estafador i estar tan tranquil·la?

—**Els advocats de Millet pretenen que no vagi a la presó perquè ha confessat i tornarà els diners. La presó pot ser un càstig exemplar per a uns altres que tinguin la temptació d'abusar de la seva posició, o creieu que els delictes financers no han de tenir associada pena de presó?**

—Aquest plantejament d'utilització d'alguns articles del codi penal per estalviar la presó s'haurà de veure com s'articula, si és el cas, perquè grinyola molt. No tots els delictes financers han de ser presó: cal veure la magnitud de l'estafa.

—**El conseller Castells ha admès que la Generalitat fa informes de vegades poc útils. En concret, el 10% dels encàrrecs no serveixen de res. Com es fa per mantenir la confiança en la classe política que gestiona els diners de tothom?**

—Mireu, hi ha una prova de confiança clara: les eleccions. Que votin el mateix si estan d'acord amb la gestió, o que canviïn. Ara bé, la màquina de l'administració és pesada i lenta, i aquestes equivocacions, com els informes inútils, són possibles.

—**Sembla que la participació de Caixa Girona en la fusió de Manlleu, Terrassa i Sabadell no és segura. ERC i CiU es rumien de votar-hi en contra al consell d'administració de l'entitat gironina perquè temen que perdi l'arrelament al territori. L'hi veieu, aquest perill?**

—Jo no n'hi veig cap, de perill. Mentre la nova caixa funcioni, la resta anirà rodant, no en tinc cap dubte.

—**Hi ha condicionants polítics al marge de l'arrelament, en el possible vet?**

—ERC i CiU actuen amb criteris d'arrapar-se i continuar a la cadira. I si a més dius que això es fa pel territori, fantàstic, oi?

—**Teniu cap novetat de les converses entre Caixa Catalunya i Caixa Tarragona?**

—No en sé res.

—**Les trobeu realment necessàries, les fusiones, en aquest moment?**

—En alguns casos no han de fusionar-se, sinó tancar la barraca.

—**Per què el Banc d'Espanya té tant d'interès a fer fusionar caixes?**

—Entre més raons, perquè quan es va fer el Banc de Frankfurt i el BE va declinar gran part de les seves competències, només li va quedar com a atribucions vigilar la conducta bancària i el funcionament de les caixes.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Relotges suïssos

Segons un estudi fet per l'Institut del Luxe, de Nova York, dues tercers parts dels entrevistats a principi d'any opinen que els preus de les marques més exclusives són massa alts en relació amb el valor dels objectes que venen. El mateix institut va publicar aquest mes d'agost una anàlisi del comportament dels consumidors més rics. A la pregunta de quins són els articles en què decidiran de reduir despeses responen que: les joies, els mobles, els rellotges i els regals, per aquest ordre.

Aquesta informació és coherent amb les notícies que podem llegir sobre l'evolució de les vendes de rellotges i joies. Cal tenir en compte que es tracta de béns que no són estrictament de consum, sinó que tenen un component important d'inversió; el comprador no vol simplement satisfer una necessitat, de manera que pren la decisió d'acord amb el valor que espera que obtindrà si un dia vol revendre la peça.

Suïssa, el país tradicionalment productor i exportador de rellotges, ha vist com les seves vendes a l'estranger es reduïen d'un 26,3% els darrers set mesos en comparació amb l'any passat (que havia estat especialment bo). La davallada ha estat més forta com més cars eren els rellotges. No ens ha d'estranyar que la desocupació a la indústria suïssa de rellotgeria hagi arribat a l'11%, una xifra més elevada que la del sector de l'hostaleria, també afectat per la crisi.

Es tracta de senyals, que hem de llegir com un complement a l'evolució de les borses; i, com quasi sempre, hi trobem indicis contradictoris, com ara que la casa Swatch aguanta bé gràcies a la seva àmplia gamma de productes de diversos preus.

UAB